

nu sagte hen i Drømme, mens han med Stoffen tegnede i Sandet paa Gulvbrædderne foran sig.

Han saa atter lyslevende for sig den lille solbelyste Plads med de skyggesfulde Arkader og det kølende Springvand i Midten. Derhjemme paa Hjørnet, under en stor, gul, udslaaet Paraply sad hun, den smukke Alene, omgivet af Kurve med mangefarvede Frugter og store Stenkruffer med Vand. Et spraglet Tørklæde var viklet om hendes sorte Hoved, og en hvid Dragt naaede hende ned til de ringbesatte Ankler og de smaabitte, nøgne, buttede Fødder. Møbuerne hvilede paa hendes Knæ, Hovedet i hendes Hænder, der bar Slangeringe op til Knoen; og saaledes sad hun i Timevis uden at røre sig, stirrende frem for sig som i en Drømmedøs. Kun naar nogen kom for at kjøbslaa med hende, rettede hun sig i Vejret og lod sin Stemme høre.

Men dette hændte ikke ofte i Dagens Løb. Pladsen laa afslået i Byen, i Almindelighed tom for andre levende Væsner end smaa nøgne, tyknabede Negerunger, der støjede omkring Springvandet eller inde under Arkaderne.

Det var da ogsaa en ren Hændelse, der første Gang førte den daværende „Overkanoner“ Oluffen i Selskab med hans Skibsdreng hen til dette Sted, idet de under en Landlov havde forvildet sig i den gamle By's Kaos af Stræder og stinkende Gyder.

Men siden den Dag kom Overkanoneren her oftere, ja snart blev Vejen herhen hans eneste Vandring, saa snart han slap fra Borde. Thi han havde øjeblikkelig lagt Mærke til den smukke Negerpige og givet sig i Handel med hende, for at faa et Paaskud til at stifte Besjendtskab. Naturligvis kunde de ikke tale videre sammen, men ved Jagter og Tegn lærte de alligevel at forstaa hinanden, saa han tilsidst kunde staa her hos hende i timevis paa den øde Plads uden at mærke, hvordan Minutterne fløj fra ham. Det varede nemlig ikke længe, før han mente at kunne spore, at han heller ikke var hende ligegyldig. Hendes fulsorte Dine fik et pludseligt Liv, naar hun saa ham i hans hvide Uniform dreje om Hjørnet hen imod hende; og naar Tiden var omme, og han maatte sige Farvel, steg der som en Sky fra Djenfrogenes o formørkede hendes Blik.

Saaledes gik et Par Ugers Tid. Overkanoneren mærkede det næppe rigtig selv, hvordan den lille Negerpige stjal sig ind i hans Hjærte, betog hans Sanser og fyldte hans Drømme. Han tænkte vel, det var umuligt, at en saadan fort for Alvor kunde

forstyrre hans Hjærtetred. Først da Fregatten skulde lette, og Afskedsdagen kom, sølte han tilfulde, hvor svært, ja næsten umuligt det var ham at skulle skilles fra hende for bestandig — aldrig at skulle se hendes sorte Dine og smukke, lille, vævre Haand mere, aldrig høre hende le med sin morsomme, dybe latter eller sige „Ufsen“ og „Køppehafn“ for at efterabe ham.

Han huffede endnu saa levende, hvorledes han den sidste Dag gik fortumlet om i Gaderne uden at kunne faa Mod til at gaa hen og sige hende Farvel. Han tænkte endog for Alvor paa at desertere fra Skibet for at kunne blive i hendes Nærhed, og maaske havde han ogsaa gjort det, ifald han ikke havde vidst, at hans gamle Fader, Højbaadsmanden derhjemme i Ulvegade, vilde have taget sin Død derover af Skam. Ogsaa løb der Planer gennem hans Hoved om at tage Afsked fra Holmen, saa snart han kom hjem, og derpaa saa tage derover igjen og bosætte sig som Skipervært eller lignende for at kunne gifte sig med Alene. Men hvorledes skulde han gjøre hende dette forklarligt? Og det var jo dog nødvendigt, at hun kjendte hans Plan, for at hun ikke skulde være forsvunden eller maaske gift med en anden, naar han kom tilbage. Ogsaa tænkte han paa, at give hende Penge at rejse over til Kjøbenhavn for, idet han mente, han nemmere kunde gjøre hende forklarligt, at han derovre vilde gifte sig med hende.

Der laa netop en dansk Bark i Havnen, og han havde endnu fem Guld-Dubloner af sin Lønning i Behold, og han tvivlede ikke om, at hun vilde gaa ind paa Forslaget, om hun blot ret kunde forstaa hans Hensigt. Men saa kom han igjen til at tænke paa, hvad de hjemme i Nyboder vilde sige, naar han kom tilbage med en fort Rone. Han vidste, hvor alle Kammeraterne vilde jubilere, hvor hele Holmens faste Stof vilde holde sig for Maven af latter. „Den sorte Madam Oluffen“, „Negermadammen i Rømegade“ o. s. v. — han hørte det altsammen og rystede mismodigt paa Hovedet. Det var umuligt, ganske umuligt!

Saa maatte han da gaa den sidste tunge Gang hen til det lille Torv, hvor Alene, som vidste, at det var Afskeden, det gjaldt, saa ned mod Jorden, da han kom. Tilsidst gav de hinanden tavs Haanden. Men da den unge Overkanoner igjen — langsomt — gik gennem Byen og ned mod Havnen, hvor Baaden ventede, havde han ondt ved at hamme for den Taarestøm, der vilde frem.

Saa kom han om Bord; Ankeret hævedes under klingende Janfarer, Sejlene hejstes, Saluten dundrede — og da den smukke